

simul commista in plantis esse, ut Empedocles dicit. Id quod ego sanè ita habere non arbitror. Nam quæ res permiscentur, primò simplices in sese esse debent, ut scilicet per se sit masculus, & per se fœmina: deinde commisceantur. Et commistio non erit, nisi per propriam generationem. Inventa igitur fuit in plantis ante missionem suam, mistio, quæ efficiens quoque, & patiens causa in vna hora esse debeat. Verum non invenitur masculinæ, fœmininæque in vlla planta conianctæ, & si hoc ita esset, tum planta animalis esset perfectior. At quo pacto id esse queat, quando animal non indiget in generatione sua, re quæpiam extrinsecæ? At planta hæc temporibus anni indiget: nam Sole opus habet, & temperamento, & vere plurimum: & multò etiam magis hisce indiget, quò tempore foras pullulat. Est autem initium quoque plantarum alimentum è terra quoddam, & rursus aliud fructuum generationis à Sole est. Sed & Anaxagoras dixit quòd earum humiditas à terra est. Idcirco ad Lechinium aiebat quòd terra mater esset plantarum, Sol pater. Cæterum masculi in plantis sexus, & fœmelli alio quodam modo imaginari debemus: veluti quòd plantæ semen in prægnatione simile sit animalium, quæ in commistione maris, & fœminæ consistit. Et sicut in ovo vis est, dum pullus gignitur, vnde alimentum quoque eius est vsque ad ipsam complementi horam, & exitum ab ea, quando fœmella pullum vna in hora exponit: sic & plantæ semen habet. Rursus ait Empedocles, quòd plantæ, licet pullos non generent, quia res, quæ nascitur, non nisi ex natura seminis nascitur, & quòd sit quòd remanet ex eo in principio, cibis radicis, & nascens movet se statim. Sic itaque in mistione masculorum, & fœminarum plantarum existimare debemus, sicut & animalium, quia plantarum mistio quoque in dispositione quadam est. Sed in animali quoniam sexus miscentur, vires quoque sexuum, quæ prius erant separatæ, commiscentur: proditque ex ambobus illis res vna quedam: id quòd in plantis non fit. Non enim vbi genera, eorùmque facultates fuerint commista, postmodum separarim habentur. Si igitur natura masculinum cum fœmina miscuit: rectè processit:

A κεκραυρα ἄμα ἐν τοῖς φυτοῖς, ὡς εἶπεν Ἐμπεδοκλής. ἀλλ' ἐγὼ οὐχ ὑπολαμβάνω τὸ τοῦ ποσθημα οὕτως ἔχειν. τὰ γὰρ κεκραυρα, ὀφείλουσι εἶναι ποσθητὸν ἀπλᾶ ἐν ἑαυτοῖς, καὶ εἶναι καὶ αὐτὸ ὑπὸ τὸ ἄρρεν, καὶ αὐτὸ δὲ τὸ θηλυ, καὶ κεντεῖσθαι κεννάσθαι. ἢ δὲ κράσις ἕκ ἑσται, εἰ μὴ διὰ τὴν οὐκ αἰκίαν χυμῶσι. διότι θηλυοῦ ἐν τοῖς φυτοῖς ποσὸς τῆς κράσεως κράσις, ἢ καὶ ὀφείλει εἶναι ἀπὸ ποικίλων καὶ παρὰ θηλυτικῆ ἐν μὲν ἄρα· ἀλλ' οὐχ ὀφείλουσιν ἀρρένοσι καὶ θηλυτικῆ ἠνωμένων ἐν πνεύρῳ φυτῶν. εἰ δὲ πᾶσι οὕτως ᾤεται, ταχὺ αὐτὸ οὐκ ἔστιν ἡ ἐπιλείπον τῆ ζωῆς. καὶ πῶς, εἴ ποτε τὸ ζῶον οὐ δέεται ἐν τῇ οὐκ αἰκίᾳ χυμῶσι ποσθηματικῆς πνοῆς ἐξ ἀρρένοσιν, τὸ δὲ φυτὸν δέεται ἐν τοῖς κρυπτῶσι τῶ ἄρρεσιν; δέεται γὰρ ἡ θηλυοῦ καὶ δικρασίας, καὶ τὸ ἕκαστος πλείον· καὶ τοῦτον δέεται κρείσσον ἐν τῇ ἄρα τῆς ἐν φύσει αὐτῆ ἐστὶ ἢ καὶ τῆ ἀρχῆ, τὸ ἕκαστος τῆς φυτῶν δοτὸ τῆ γῆς, καὶ πάλιν ἀρχὴ ἐτέρα δοτὸ τῆ γῆς τῆς ἡλίου. εἰπεὶ γὰρ ἡ ἀζαχρόσας, ὅτι ἡ ὑγρότης τοῦ πᾶσι ὄσιν δοτὸ τῆς γῆς. καὶ διὰ τὸ τὸ ἕκαστος ποσὸς ἀεχέειν, ὅτι ἡ γῆ μήτηρ ἄρρεσιν τῶ φυτῶν, ὅ ἡλίου πατήρ. ἀλλὰ ἡ κράσις ἐν τῇ ἀρρένοσιν τῶ φυτῶν καὶ τῆ θηλυοῦ, ὀφείλουσιν διατυπώσασθαι οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἄλλοσιν τῆ ἕκαστος. ὅσιν ὅτι τὸ σπέρμα τῆς φυτῶν ὁμοίον ὄσιν ἐγκυμονοσῆς ζωῆς, ἢ πῶς ὄσιν μίξις ἀρρένοσιν τε καὶ θηλυοῦ, καὶ ὡσπερ ὄσιν ἐν τῇ ὄσιν ὅτε γίνεσθαι νεοσῶσι, ἐστὶ ἐκτεῖσθαι καὶ ἡ ἕκαστος αὐτῆ μέρη καὶ αὐτῆς τῆς ὄσας τῆς συμπλοσῆς, καὶ τῆς οὐκ αἰκίας ἐξ ὄσου· καὶ τότε τὸ θηλυ ἐκτεῖσθαι τὸν νεοσῶσιν ἐν μὲν ἄρα οὐκ αὐτῶ καὶ τὸ σπέρμα τῆς φυτῶν. εἰπεὶ πάλιν Ἐμπεδοκλής, ὅτι τὰ φυτῶν, εἰ καὶ νεοσῶσι, οὐ χυμῶσι διὸ ὅτι τὸ χυμῶσιν ἐν χυμῶσιν, εἰ μὴ ἐν τῆς φύσεως τῆ σπέρματος, καὶ ὄσιν ὑπὸ εἰ ἐξ αὐτῶ ἐν τῇ ἀρχῇ ἕκαστος γίνεσθαι τῆς βίβης, καὶ τὸ χυμῶσιν κινεῖ αὐτὸ ἑαυτὸ παρατυπώσασθαι οὕτως ὀφείλουσιν ὑπολαμβάνεσθαι καὶ ἐν τῇ μίξει τῶ ἀρρένοσιν καὶ τῶ θηλυοῦ φυτῶν ὡσπερ ὄσιν ζωῆς, ὅτι καὶ ἡ μίξις τῶ φυτῶν ὄσιν ἐν διοικησῆς πνί· ἀλλ' ἐν τοῖς ζωῶσι, ὅτι μίξις τῶ, τὰ χυμῶσι μίξις, καὶ αἱ διωμάσεις τῶ χυμῶν, αἱ ἡ πᾶσι ποσῶσθαι καὶ κρυπῶσθαι, καὶ ποσῶσθαι ἐν τοῦτον ἄμοσῶσθαι ποσθηματικῆ ἐν· ὁ δὲ ἕκαστος ἐν τοῖς φυτοῖς. οὐ γὰρ ὅτι μίξις τῶ χυμῶν, καὶ αἱ διωμάσεις αὐτῶν, μὴ ταῦτα γίνεσθαι καὶ κρυπῶσθαι. εἰ γοῦν ἡ φύσις ἕμιξις τὸ ἄρρεν μὴ τῆ θηλυοῦ, καλῶς ποσῶσθαι ὅτι οὐχ